

1288642

**Аз
афсонаҳои
халқи тоҷик**

**АҚЛРО ХУДО БАРОИ
ЧӢ ДОДААСТ?**

МАОРИФ

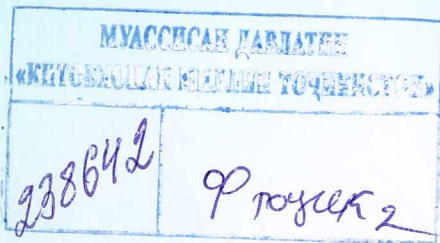

АҚПРО ХУДО БАРОИ ЧӢ ДОДААСТ?

**ДУШАНБЕ
МАОРИФ
2015**

ББК 83.2 (2) тоҷик - 8
О - 83

О – 83. Ақро Худо барои чӣ додааст? Душанбе,
«Маориф», 2015, 8 сах.

Муассисаи нашриявии «Маориф»-и Вазорати маориф ва илми Ҷумҳурии Тоҷикистон наشري силсилаи афсонаҳоро бо номи «Афсонаҳои халқи тоҷик» ба нақша гирифтааст.

Силсилаи мазкур дар асоси «Афсонаҳои халқи тоҷик» (наشري соли 1957) ва дигар афсонаҳое, ки солҳои охир ҷоп шудаанд, таҳия гардидааст.

Инак, яке аз афсонаҳо аз ин силсила барои кӯдакону наврасон ва қулли дӯстдорони қиссаҳои мардумӣ манзур мешавад.

000038646

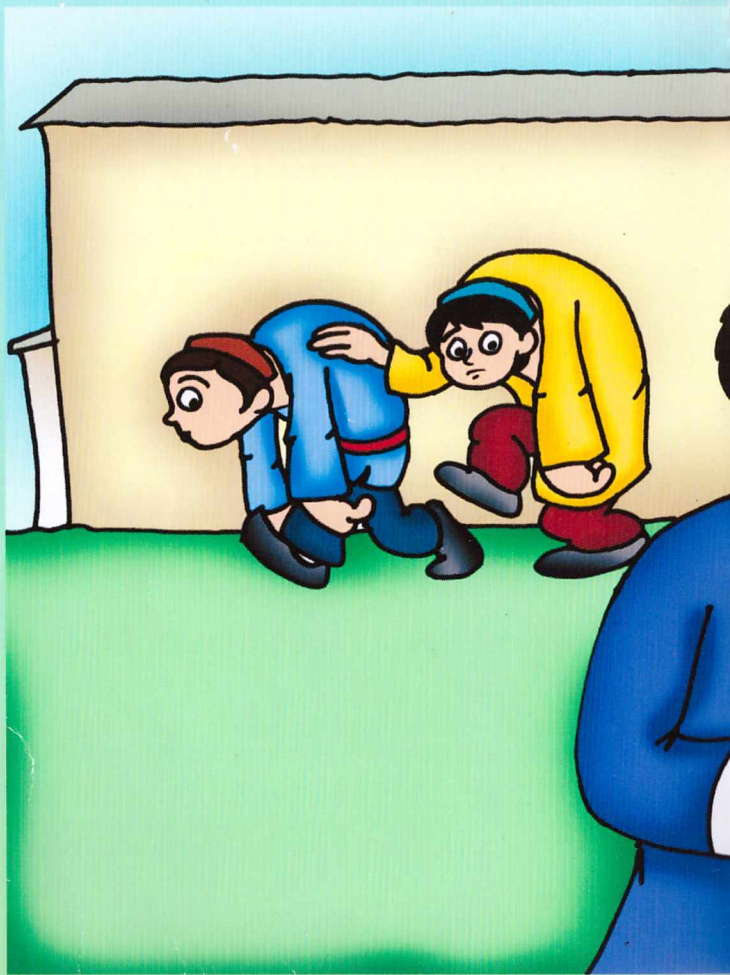
Китобхонаи миллии Тоҷикистон

ISBN 978-99947-1-259-5

© «Маориф», 2015

**Афсона сано буд,
Айёми фано буд,
Муллои мо даллол буд,
Эшони мо ҳаммол буд,
Гӯсола суруд мехонд,
Бобояке чуфт меронд.
Рӯбоҳ табакбар буд,
Домод набуд, хар буд,
Арӯс андармон буд,
Модари ӯ гирён буд.
Цигари ӯ бирён буд,
Мардум ҳама хайрон буд.**

Буд-набуд, ду кӯзпушт буд. Но-
ми яктоаш Усмон, номи дигараш –
Субҳон. Ҳар ду бечора доимо аз куза-
пушти худ ғамгин буданду шарм

карда, аз мардум гурехта, таг-таги
девор мегаштанд.

Рӯзе Усмон сахарӣ ба ҳаммом
рафт. Ханӯз торик буд, дар ҳаммом

касе набуд. Даромад, ки дар дохили Ҳаммом чанд паризоде дойра зада, хурсандӣ мекарданд. Ҳайрон шуду аз тарс бо парихо Ҳамроҳ шуд ва сарашро ҳам карда, ба бозӣ даромад. Чунон рақс кард, ки парихо Ҳайрон монданд.

— Бигӯ, аз мо чӣ мехоҳӣ?

Усмон гуфт:

— Балои ҷонатонро гирам, ҳамин кӯзаи маро аз пуштам гиред. Подшоҳи парихо фармон дод, ки кӯзаашро аз пушташ гиранд.

Усмон аз Ҳаммом баромад, қоматаш мисли шамшод рост буд. Рафту воқеаро ба ҷӯрааш Субҳон нақл кард.

Субҳон гуфт: — ман ҳам ҳамин корро мекунам.

Ӯ пагоҳӣ барвақт хесту ба Ҳаммом рафт. Даромада дид, ки дар дохили Ҳаммом парихои зиёде бо

либоси кабуд ҳалқа зада, гиря мекунанд. Ӯ давида рафт, дар байни давраи париҳо ба рақсу бозӣ даромад.

Як духтари париҳо мурда буда-асту онҳо гиря мекарданд, аммо Субҳони кӯзапушт рақсу бозӣ мекард. Париҳо гиряро бас карданд. Шоҳи париҳо ба Субҳон рӯ овард:

– Бигӯ, аз мо чӣ меҳоҳӣ?

– Э, аз саратон гардам. Ҳамин кӯзаи мана аз пуштам гиред, – даст пеши бар гирифт Субҳон.

– Вай кӯзаро биёреду ба болои ин кӯза зам кунед! – фармон дод шоҳи париҳо.

Субҳони бечора зик шуда, ба пеши чӯрааш Усмон омад.

Усмон ду баробар шудани кӯзаи пушти ӯро дида, хайрон шуда пурсид:

– Э, чӯра, ба ту чӣ шуд?

2c

000038646

Китобхонаи миллии Тоҷикистон